

ÚJÉVI ÜZENET

Amikor az 1983-ik évet köszöntjük, szavakban alig kifejezhető, különös érzés vesz erőt rajtunk. Rövid időre, tudatosan vagy csupán sejtelmeszerűen, de mégis egész valónkat megrendítő módon magával ragad egy ünnepi hangulat. Egyfelől elvonul lelki szemeink előtt egy esztendő, örömteli, lelkesítő, vagy könnyes, fájdalmas eseményeivel; másfelől belefújni próbáljuk tekintetünket egy új esztendő titokzatos világába. Közben, gyarló, véges, mulandó voltunkra eszmélve, belekapaszkodunk az örökkévaló és mindenható Isten, gondviselő Atyánk erős, biztos, simogató kezébe, aki velünk volt a végtelen időben tovatűnt esztendőben is, és akinek segítségét kérve, bizalommal és reménységgel lépünk rá az új év ismeretlen útjára.

Lukács evangéliuma 12. részében ezt olvashatjuk: „Azért jöttem, hogy e világra tüzet bocsássak.“ (49. v.)

Kevés jézusi mondás van az evangéliumokban, amely tanítómesterünk missziói tevékenységének lényegét ennél találóbban fejezné ki. Minden idők prófétáinak legfőbb jellegzetessége a lángolás, az izzó lelkesedés, a szüntelenül tüzet gyújtó, az eszme zászlaját minden körülmények közt magasratartó, önzetlen, önfeláldozó élet. Az eddig élt próféták közül a legnagyobb, a názáreti Jézus, e vershez kapcsolódva, körülbelül ezeket mondhatta: az én szerepem az, hogy tüzet élesszek, a hivatástudattal, maradéktalan kötelelességteljesítéssel dolgozó és mély, tiszta áhítattal imádkozó lelkekben újra meg újra meggyújtsam a lélek szent tüzét, az evangéliumi lángot, hogy az szórja fényét, melegítsen, világítson és az örök emberi hivatásra állandóan emlékeztessen.

A Jézus szellemét hordozó egyházalapítónk, Dávid Ferenc és hitvédő őseink lánglelkével megszentelt unitárius egyháznak az volt a feladata a múltban és az lesz hivatása ebben az esztendőben is, hogy mint prófétai lelkületű vezetők által irányított szeretetközösség híveink körében szüntelenül élessze az evangélium magasztos tüzét, és vigye teljes diadalra a magasrendű emberi életet hirdető jézusi örömszenvedés áldott életprogramját.

Meghatottan teszünk arról tanúbizonyságot, hogy híveink az elmúlt évben is nemes áldozatkészségükről, öntudatos lelkületükről, buzgó egyházszeretetükről és rendíthetetlen élniakarásukról újra meg újra tanúbizonyságot tettek. Újév reggelén az a mi lélekszerinti kívánságunk, hogy híveink legyenek ezután is egyházunk áldozatkész, öntudatos tagjai, a szeretet és békesség hirdetői és cselekvői; legyenek a felekezeti és

nemzeti korlátokon felülemelkedő, állampolgári kötelességeiket hűségesen teljesítő magasrendű ember példaképei.

Kérem a gondviselő Istent, édes jó Atyánkat, hogy áldja meg ebben az esztendőben is hazánkat, Románia Szocialista Köztársaságot vezetőivel és minden állampolgárával együtt. Nyugodjék meg éltető, megszentelő áldása espereseinken és lelkészeinken, akik ma templomainkban az újév örömuzenetét jövőbe vetett rendíthetetlen, diadalmas hittel és bizalommal hirdették; áldja meg világi vezetőinket, főgondnokainkat, egyházköri és egyházközségi gondnokainkat, keblitanácsosainkat, énekvezéreinket és egyszerű, buzgó híveinket, akiket ma egyen-egyen és összesen magunk mellett érzünk, és akiknek egyházunk előmeneteléért ebben az esztendőben is végzendő szolgálatukért áhítatos lélekkel imádkozunk.

Adjon az áldások Istene mindnyájunknak és minden jóakarátú embernek szerte a világon békés, eredményekben gazdag, megelégedett, boldog újesztendőt.

KOVÁCS LAJOS
püspök